

ת"פ 6469/12/15 - תביעות צפת נגד עלי אבו דאהוק

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 6469-12-15 תביעות צפת נ' אבו דאהוק(עציר)
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
מאשימה	תביעות צפת
נגד	
נאשמים	עלי אבו דאהוק (עציר)

החלטה

בפניי בקשה לפסיקת פיצויים והוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

רקע כללי:

כנגד המבקש, תושב היישוב ענאתא שבשטחי יהודה ושומרון, הוגש ביום 3.12.15 כתב אישום במסגרתו יוחסו לו העבירות הבאות: כניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499 לחוק, עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק, 2 עבירות של גניבת רכב, עבירה פי סעיף 413 לחוק, 6 עבירות גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק וכן, 6 עבירות התפרצות למגורים/ תפילה לבצע עבירה, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק.

בקצרה ייאמר, כי כתב האישום מונה 6 אישומים אשר עניינם בשורת עבירות התפרצות וגניבה אשר התרחשו בלילה שבין יום 27.10.15 ליום 28.10.15 באזור רמת הגולן והכל כמפורט בכתב האישום ובמסגרת הכרעת הדין אשר ניתנה בתיק זה ביום 13.10.16.

ההליכים בתיק:

כבר בתחילה יצוין, כי במסגרת הדיון אשר התקיים ביום 31.12.15 במסגרת תיק המ"ת (6450-12-15), לנוכח הצהרתו של ב"כ המבקש כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר (אם כי שמר לעצמו את הזכות לטעון כנגד עוצמת הראיות והעילה), הוריתי על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים.

פרשת התביעה הסתיימה ביום 23.6.16 ובסיומה העלה ב"כ המבקש טענת "אין להשיב לאשמה".

טענה זו נדחתה במסגרת החלטה מיום 7.8.16.

פרשת ההגנה, במסגרתה בחר הנאשם להעיד, נשמעה ביום 14.9.16 ולאחריה הגישו הצדדים סיכומיהם.

עמוד 1

ביום 13.10.16 ניתנה הכרעת הדין במסגרתה החלטתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום וזאת, מחמת הספק.

עם מתן הכרעת הדין, עתרה המשיבה לעיכוב ביצוע וזאת בכדי לשקול הגשת ערעור על הכרעת הדין.

נעתרתי לבקשה זו והוריתי על עיכוב ביצוע למשך 72 שעות.

ביום 13.10.16 הודיעה המשיבה כי החליטה שלא להגיש ערעור על הכרעת הדין.

ביום 16.1.18 הגיש המבקש את בקשתו דנן, במסגרתה עתר לחייב את המשיבה לפצותו בגין תקופת מעצרו אשר ראשיתה ביום 9.11.15 וסופה עם שחרורו לאחר זיכוי במסגרת הכרעת הדין מיום 13.10.16 והמסתכמת ב-341 ימים.

טיעוני המבקש:

במסגרת הבקשה, הפנה ב"כ המבקש להוראות תקנה 8 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982 (להלן: **התקנות**) ועתר לחייב את המשיב לפצות את המבקש בסך של **134,235 ₪** בהתאם לאופן החישוב המפורט בבקשה.

כן עתר ב"כ המבקש לפצות את המבקש בגין הוצאות הגנתו לפי הוראות סעיף 9 לתקנות לרבות בגין 17 ישיבות אשר התקיימו בעניינו במסגרת תיק וזה ובמסגרת תיק המעצר בסך של **13,302 ₪**.

עוד טען ב"כ המבקש, כי לאור התארכות ההליכים הרי שיש לחייב את המשיבה לפצות את המבקש אף בהתאם לקבוע בתקנה 9(ב) לתקנות בגין תוספת מן הצדק כך שסכום הפיצוי כולל מע"מ יעמוד על סך של **31,126 ₪**.

בסה"כ עתר המבקש לפצותו בגין מעצרו והוצאות משפטו בסך של **165,411 ₪**.

יצוין, כי בפתח בקשתו הבהיר ב"כ המבקש כי מכיוון והמדובר בתושב השטחים שאין לו קרובים במדינה, נאלצה ההגנה להסכים בלית ברירה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

בהמשך בקשתו, עמד ב"כ המבקש על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לענייננו וטען, כי מהוראות סעיף 80 לחוק עולה, כי על העותר לקבלת פיצוי מאוצר המדינה להוכיח התקיימותה של אחת משתי העילות הבאות:

א. לא היה יסוד לאשמה.

ב. נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

בטיעוניו, טען ב"כ המבקש כי המבקש עומד על זכאותו לפיצוי לפי שתי העילות הללו.

לעניין העילה הראשונה טען ב"כ המבקש כי לא היה כל יסוד לאשמה וכי שיקול דעתה של המשיבה היה שגוי עת לא סגרה את התיק כנגד המבקש מיד עם סיום חקירתו ולאחר שבמשך 6 חקירות הוא חזר על גרסתו לפיה התיק ובו הציוד השייך לו ושקית התה עם טביעת אצבעו עליה אשר נמצאו ברכב הגנוב נשוא האישום השני, נגנבו ממנו.

מעבר לכך טען ב"כ המבקש, כי בכל אופן לא היה מקום להאשימו בארבעת האישומים הנוספים.

ב"כ המבקש אף ציין, כי לא ניתן לטעון שהמבקש לבד ביצע את העבירות שכן נגנבו 2 רכבים באותו הלילה וברי כי המבקש לא יכול היה לנהוג בשניהם בו זמנית.

לטענת ב"כ המבקש, ביחס ל-2 אישומים המסד הראייתי הוא דל ביותר ותובע זהיר לא היה מגיש כתב אישום בגינם ואילו ביחס ל-4 האישומים האחרים, אין כלל תשתית ראייתית ולחילופין נסמכו על ראייה נסיבתית אחת שעוד בחקירת המבקש בטרם הוטחה בפניו הוא סיפק הסבר להימצאותה.

ביחס להתקיימותה של העילה השנייה טען ב"כ המבקש, כי כל הטענות אשר נטענו ביחס לעילה הראשונה מהוות נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי לפי העילה השנייה.

ב"כ המבקש פירט את התארכות ההליך המשפטי ואת ההשלכות הקשות על המבקש ועל משפחתו המונה 13 נפשות.

במסגרת הדיון אשר התקיים ביום 20.11.18 (במעמד המבקש ובא כוחו בלבד מן הטעמים המפורטים בפרוטוקול הדיון) חזר ב"כ המבקש על האמור בבקשה.

בהתייחסו לטענת המשיבה, לפיה יש לדחות את הבקשה על הסף מחמת שיהוי, טען ב"כ המבקש כי אין מקום לקבל טענה זו.

לדבריו, אין לפרש את הסעיף ככזה המחייב את הגשת הבקשה עם סיום הדיון וכי פרק הזמן אשר עבר מיום מתן הכרעת הדין ועד הגשת הבקשה הינו סביר.

כן ציין ב"כ המבקש, כי אף במסגרת הסיכומים הובהר לב"כ המשיבה על ידי בית המשפט כי קיימת בעיה ראייתית בתיק ואולם, ב"כ המשיבה החליט להמשיך ולנהל את ההליך.

ב"כ המבקש הבהיר, כי אף אם הטענה לעניין קיומה של העילה הראשונה לא תתקבל אזי, המקרה דנן בוודאות בה בגדרה של החלופה השנייה.

טיעוני המשיבה:

במסגרת תגובתה לבקשה מיום 15.2.18 עתרה המשיבה לדחות את הבקשה על הסף.

הטעם הראשון עליו הצביעה המשיבה אשר בגינו, כך לשיטתה, יש להורות על דחיית הבקשה על הסף הינו שיהוי.

לטענת המשיבה, הבקשה דנן הוגשה כשנה וחודשיים לאחר שניתנה הכרעת הדין המזכה בעניינו של הנאשם וזאת, בניגוד להוראת תקנה 2 לתקנות הקובעת כי בקשה לפיצוי יש להגיש מיד עם תום הדיון.

לגופו של עניין טענה המשיבה כי לא עלה בידי המבקש להרים את הנטל המוטל עליו להוכיח את אחת משתי העילות הקבועות בסעיף 80 לצורך קבלת פיצוי.

לעניין קיומה של העילה הראשונה נטען, כי בפסיקה נקבע כי המדובר בעילה מתוחמת, צרה ודווקנית ביותר וכי על

הטוען לקיומה להוכיח מצב קיצוני של אי סבירות בולטת בהעמדה לדין ואין די בחוסר סבירות סתם.

כן צוין, כי גישה זו נגזרת מן הגישה ולפיה לרשויות התביעה מרחב שיקול דעת רחב ביותר בבחינת הראיות.

במקרה דנן זוכה המבקש מחמת הספק וכן, בעת בחינת המצב הראייתי עובר להגשת כתב האישום עולה כי היו בתיק די ראיות להוכחת אשמתו.

לטענת המשיבה, הראיה המרכזית הייתה טביעת אצבעו של המבקש על שקית שנמצאה ברכב הגנוב בצירוף גרסתו לפיה התיק נגנב מטרקטור שעליו עבד בשטחים, במרחק רב ממקום המצאה, ללא כל תימוכין לגרסתו וכשהוא מסרב לשתף פעולה על המשטרה בבדיקת הגרסה.

עוד נטען, כי לאחר סיום פרשת התביעה העלה ב"כ המבקש טענת "אין להשיב לאשמה" וטען כי המדובר במסכת ראיות נסיבתיות אשר אין ביכולתם להביא למסקנה אחת הגיונית מתבקשת ולפיה המבקשת הוא זה אשר ביצע את העבירות המיוחסות לו בתיק זה.

במסגרת החלטה מיום 7.8.16 נדחתה טענתו זו של המבקש ובה נקבע כי במסגרת פרשת התביעה הובאו מספר ראיות אשר יש בהן כדי ליצור את אותה תשתית ראייתית לכאורית המעבירה את נטל הבאת הראיות אל עבר הנאשם.

לזאת, יש להוסיף את העובדה כי המבקש זוכה מחמת הספק וכן נקבע כי גרסתו של המבקש לא הייתה אמינה וכי היה מרחק של כפסע בין תוצאה זו לבין הרשעת המבקש בחלק מן האישומים.

בהמשך טיעוניה, הפנתה המשיבה לקטעים מתוך הכרעת הדין אשר יש באמור בהם כדי לתמוך במסקנה דלעיל.

אף העילה השנייה אינה מתקיימת במקרה דנן.

המשיבה סקרה את הנסיבות השונות אשר הוכרו בפסיקה להכוונת שיקול דעתו של בית המשפט בבואו לדון בהתקיימה של עילה זו, וטענה כי אף אחת מן הנסיבות לא התקיימה במקרה דנן.

לא נטען ואף לא הוכח, כי החקירה דנן נפתחה וכתב האישום הוגש שלא בתום לב, החקירה נוהלה באופן ראוי, הדיונים לא התארכו יתר על המידה ובקשות הדחייה הגיעו מצדו של המבקש דווקא, המדובר בנאשם בעל פלילי והמדובר בתיקים בעלי אינטרס ציבורי מובהק להגישם.

כן צוין, כי נסיבות זיכוי של המבקש היו מחמת הספק בלבד.

לעניין נסיבותיו האישיות של המבקש צוין, כי פיצוי בגין נסיבות מסוג זה יתבצע במקרים חריגים בלבד.

במקרה דנן, כך לטענת המשיבה, ניצבים שיקולים מרכזיים השוללים פיצוי כדוגמת חוסר שיתוף הפעולה מצד המבקש עם רשויות התביעה אשר לא אפשרה למשיבה לבחון את גרסתו.

לאור כל האמור לעיל, עתרה המשיבה לדחות את הבקשה.

במסגרת השלמת טיעוני המשיבה מיום 26.11.18, חזרה המשיבה על טיעוניה דלעיל.

כן ציינה המשיבה, כי טענותיו של המבקש בדבר נזקים שנגרמו לו נטעו בעלמא ללא כל ביסוס וללא ראיות לתמיכה בכך.

לעניין הוצאותיו בגין הגנתו לא פירט המבקש את מועדי הדיונים ולא ציין כי חלק מן הדיונים נדחו בגין היעדר התייצבות ב"כ המבקש וכן, כי לא צורפו קבלות בגין תשלום שכ"ט עו"ד.

המשיבה הוסיפה וטענה, כי בהתאם לאמור בפסיקה יש מקום אף ליתן משקל לאופיו של המבקש.

בהקשר זה צוין כי כנגד המבקש דנן התנהלו 5 הליכים פליליים במסגרתם הורשע במגוון עבירות רכוש וכניסה לישראל שלא כדין ואף ריצה תקופות מאסר ממושכות.

לתמיכה בטענה זו הגישה המשיבה העתק מגיליון הרישום הפלילי של המבקש.

לאור כל האמור לעיל, עתרה המשיבה לדחות את הבקשה על כל רבדיה.

המסגרת הנורמטיבית:

בטרם אפנה לדון בטיעוני הצדדים, מצאתי לעמוד בקצרה על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לענייננו.

בפתח הדברים יצוין, כי סדרי הדין בהגשת בקשות לפיצוי מכוח סעיף 80 לחוק מוסדרות במסגרת התקנות.

סעיף 80 לחוק העונשין, אשר מכוחו הוגשה הבקשה דנן, קובע כדלקמן:

"80(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

(ב) שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, סכומי מקסימום להוצאות ולפיצויים האמורים."

מעיון בלשון הסעיף עולה, כי המחוקק קבע במצב בו רואה בית המשפט כי אחת משתי העילות המנויות בסעיף מתקיימת, אזי רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם את הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו.

העילה הראשונה הנזכרת בסעיף הינה: "לא היה יסוד לאשמה" ואילו העילה השנייה הינה: "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

במסגרת ע"פ 5097/10 **בוגנים נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: **עניין בוגנים**), עמד בית המשפט העליון על המבחן הנדרש להתקיימותה של העילה הראשונה:

"...המבחן הנדרש לקיומה של העילה הראשונה שמכוחה ניתן "להפעיל" את סעיף 80 לחוק העונשין (דהיינו שמי שזוכה - לא היה יסוד לאשמתו), הוא מבחן "התובע הסביר" ו"הסיכוי הסביר להרשעה". בהתאם לאמת מידה זו יש לבחון באופן אובייקטיבי האם לנוכח התשתית הראייתית שהיתה מונחת בפני התביעה, היה תובע סביר וזהיר מגיע למסקנה שיש מקום להגשת כתב אישום... הנה כי כן, על מנת להיכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר... מדובר איפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובולטת... בהכרעו בנושא זה - בית המשפט יתן דעתו לכלל הנסיבות, לרבות אלו הנוגעות: לחקירה, להתנהלות התביעה ולהליך המשפטי עצמו. בית המשפט יתחשב בהקשר לקיומה של העילה האמורה, גם באופן זיכוי של המבקש במשפט, לשלב בו זוכה ולהנמקות שניתנו בהחלטות לעצור את הנאשם עד תום ההליכים נגדו ובהארכות המעצר שניתנו לגביו. מטבע הדברים התממשות עילה זו צפויה להיות נדיר (לפחות יש לקוות שאכן זה הוא המצב)..."

(שם, בפסקה 18 לפסק דינו של כבוד השופט ח' מלצר).

ודוק, הדגש במבחן זה מושם על שיקול דעת המאשימה ולא על מחדלי החקירה המשטרית כפי שציין כבוד השופט י' דנציגר במסגרת ע"פ 1042/13 **עובדיה קקון נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"...הנה כי כן, על פי ההלכה הפסוקה, הדגש במבחן הסיכוי הסביר להרשעה מושם על שיקול דעת המאשימה ולא על מחדלי החקירה המשטרית ואופן תיעודה של חקירה זו..."

(שם, בפסקה 11 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

במסגרת ע"פ 1442/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים], עמד בית המשפט על מהותה של העילה השנייה כדלקמן:

"... עניינו מתמקד אפוא בחלופה השניה של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", שהיא כרקמה הפתוחה שבית המשפט רשאי ליצוק לה תוכן ממקרה למקרה תוך הפעלת שיקולים פרטניים של צדק וחמלה ושיקולים כלליים של מדיניות משפטית. למרות עמימותה של חלופה זו, הפסיקה נתנה בה סימנים, ובעניין דבש נקבעו שלוש קטגוריות של נסיבות להכוונת שיקול הדעת של בית המשפט: הליכי המשפט עצמם; אופי וטיב הזיכוי; נסיבות אישיות של הנאשם החיצוניות למשפט. לצד קטגוריות אלו התפתחו בפסיקה מבחני-משנה, כגון התנהגות המשטרה והתביעה (באופן זדוני או רשלני); התנהגות הנאשם בחקירתו או במהלך משפט (כגון נאשם ששיקר או שמר על זכות השתיקה); סוג העבירה והעונש לו הנאשם היה צפוי אלמלא זיכוי..."

(פסקה 6 לפסק דינו של כבוד השופט י' עמית).

וכך סוכמה ההלכה לעניין זה במסגרת ע"פ 5695/14 **אלקאדר נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: **עניין אלקאדר**):

"...סעיף 80 לחוק העונשין יוצר מסלול ייחודי לפסיקת פיצוי בגין עוול שנגרם לאדם במעצר או מאסר,

ולשיפוי בגין הוצאות שהוציא לשם הגנתו. מסלול זה מהווה ספיח להליך פלילי, שהסתיים בזיכוי מאשמה או בביטול האישום. ואולם זיכוי של נאשם או ביטול האישומים נגדו אינם מצדיקים כשלעצמם פסיקת פיצוי מכוח סעיף זה, אלא בהתקיים אחת משתי עילות - כאשר "ראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה", או כשבית המשפט "ראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת". העילה שבגדרה נטען לחוסר יסוד לאשמה, "ניתן לראות בה שלוחה ונגזרת של דיני הנזיקין" (דברי השופט מ' חשין ב- ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73, 89 (2002); להלן: עניין דבש);

הנדרש במסגרתה הוא להראות כי המשטרה או הפרקליטות נהגו בעניינו של המבקש בחוסר סבירות. לדבריו של השופט י' עמית, בחינת הסבירות לצורך עילת "חוסר יסוד לאשמה" שבסעיף 80 לחוק העונשין דומה, אם לא זהה, לבחינת הסבירות לצורך עוולת הרשלנות בתביעה אזרחית (ע"א 4584/10 מדינת ישראל נ' שובר, [פורסם בנבו] בפסקה 20 לחוות דעתו (4.12.2012); להלן: עניין שובר). אשר לעילת הפיצוי מכוח "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" - לשונה עמומה, והיא פורשה בפסיקתו של בית המשפט העליון כהוראה המקנה שיקול דעת נרחב לבית המשפט, לפסוק פיצוי על פי שיקולי צדק. כך ציין בהקשר זה השופט י' זמיר:

"לא בכדי בחר המחוקק, בעניין הנדון, ביטוי עמום, שאין לו צורה ואין לו מידה, כמו 'נסיבות אחרות'. הביטוי נולד עמום על־מנת שיישאר עמום. הוא נמנה על משפחה של ביטויים עמומים, כמו צדק, מוסר, תקנת הציבור, סבירות, משמעת, קלון ועוד. יש הקוראים להם בשם מושגי שסתום. העמימות של ביטויים אלה היא טעם החיים שלהם. הם אמורים לרחף, בלתימוגדרים, מעל הכללים. אסור לקצץ את כנפיהם ולכלוא אותם בכלוב של כלל נוקשה. כלל כזה עלול להרוג אותם". (ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481, 496 (1997); להלן: עניין רייש).

ומהן אותן נסיבות המצדיקות פיצוי מכוח סעיף 80? נהוג בפסיקה לסווגן לשלוש קבוצות עיקריות: נסיבות שעניינן הליכי המשפט בכללם - כדוגמת התמשכות ההליך, התנהלות הצדדים ונסיבות הזיכוי; נסיבות הקשורות בנאשם עצמו (חיצוניות למשפט) - כגון סבל ועינוי דין חמורים שחוה, או פגיעה שנגרמה לו או לקרוביו בשל ההליך; ושיקולי מדיניות משפטיים - חוקתיים, מוסדיים, תקציביים ושיקולי צדק כלליים (ראו ע"פ 303/02 חמדאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 550, 558-559 (2003); עניין דבש, בעמ' 106-118; כן ראו עומר דקל "הזכאי זכאי לפיצויים? על זכותו של נאשם שזוּקָה לפיצוי בגין נזקיו" עלי משפט ט 523, 528-531 (תשע"א); להלן: דקל). רשימת השיקולים המנויים לעיל אינה סגורה, ונועדה לסייע לבתי המשפט בבואם להכריע בשאלת הזכאות לפיצויים, כמו גם בקביעת שיעור הפיצויים ההולם את המקרה. בנוסף, ההלכה הכירה בכך שבעת פסיקת פיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין ראוי ליתן משקל אף ל"תחושת הבטן" של הערכאה הדיונית - שהיא המצויה בפרטי הראיות ובנסיבות המקרה (ראו: ע"פ 1986/11 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 לפסק הדין (12.3.2013); ע"פ 1442/12 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 4 לפסק הדין (26.2.2013) "...).

(שם, בפסקה 17).

על רקע כל האמור לעיל, אפנה לבחון את טיעוני הצדדים כפי שאלה באו לידי ביטוי במסגרת הליך זה.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה על כל רבדיה להידחות וזאת מן הנימוקים שלהלן.

הטענה הראשונה אשר העלתה המשיבה הינה כי דין הבקשה להידחות על הסף וזאת, מחמת שיהיו בהגשתה.

תקנה 2 לתקנות קובעת כדלקמן:

"בקשה תוגש לבית משפט עם תום הדיון בענין המעצר, האישום או המאסר של המבקש; הוגשה הבקשה לאחר סיום הדיון, תוגש לערכאה הראשונה שדנה בענינו של המבקש".

ואילו תקנה 4 קובעת כדלקמן:

"בקשה תוגש בדרך המרצה; בקשה נגד המדינה יכול שתהיה בעל-פה, מיד עם תום הדיון במעצר או מיד לאחר החלטת הזיכוי".

במסגרת ע"פ 2255/15 **תאופיק אנבריה נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים], עמד בית המשפט על המועד בו יש להגיש בקשה לפסיקת פיצויים:

"...הליך הבקשה לפי סעיף 80 הוסדר בתקנות סדר הדיון (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982 (להלן: תקנות הפיצויים). תקנה 2 רישא מורה במפורש כי הבקשה תוגש "עם תום הדיון בענין המעצר, האישום או המאסר של המבקש", היינו - יש להגיש את הבקשה באופן מידי, עם תום הדיון בענינו של המבקש, או למצער בסמוך לכך. על מנת לאפשר בירור בקשה לפיצוי והחזר הוצאות הגנה באופן מהיר, מאפשרת תקנה 4 סיפא להעלות את הבקשה אף בעל פה, מיד עם תום הדיון ("בקשה נגד המדינה יכול שתהיה בעל-פה, מיד עם תום הדיון במעצר או מיד לאחר החלטת הזיכוי"). הרציונל לכך הוא ברור: הכרעה בשאלת הפיצויים והוצאות ההגנה הינה חלק אינטגרלי מההליך הפלילי העיקרי, ונסמכת על ההליכים והחומר הראייתי שבתיק, אשר על יסודם מחליט בית המשפט אם התקיימו העילות המצדיקות פיצויים אם לאו..."

(שם, בפסקה 9 לפסק דינו של כבוד השופט מ' מזוז).

לפיכך קבע בית המשפט העליון כי את הבקשה לפסיקת פיצויים יש להגיש "עם תום הדיון":

"...על כן, את הבקשה לפסיקת פיצוי והחזר הוצאות הגנה יש להגיש "עם תום הדיון", לרבות בדרך של בקשה מידית במקום בעל-פה, כאשר ככלל אותו המותב שדן בהליך הפלילי בערכאה הראשונה הוא שידון גם בבקשה, אף כי ניתן להעביר את הדיון למותב אחר, בהתאם לנסיבות, לפי החלטת נשיא בית המשפט..."

(שם, בפסקה 10) (ההדגשה במקור מ.מ.).

וכן בהמשך:

"...אכן, מלשון הסיפא של תקנה 2 לתקנות הפיצויים עולה כי ניתן להגיש את הבקשה גם "לאחר סיום

הדין". ואולם, לאור דרישת המידיות הקבועה ברישא לתקנה 2 ובתקנה 4, ונוכח הרציונל העומד מאחורי דרישה זו כאמור, בקשה שלא הוגשה "עם תום הדין", צריכה להיות מוגשת בסמוך לאחר סיום הדין. מבלי צורך לקבוע מסמרות מהו פרק הזמן שייחשב לסביר לענין זה, ברי כי בקשה שהוגשה שנתיים ושמונה חודשים לאחר תום הדין איננה בקשה שהוגשה תוך זמן סביר..."

(פסקה 10 בהמשך).

כאמור, הבקשה דנן הוגשה לאחר למעלה משנה ושלושה חודשים (!) לאחר מתן הכרעת הדין ולא ניתן כל הסבר בגין הסיבות אשר בגינן השתהה המבקש בהגשת בקשתו.

סבורני, כי הגשת הבקשה לאחר פרק זמן זה ללא כל הסבר המניח את הדעת ביחס לסיבות אשר בגינן התעכבה הגשת הבקשה למשך תקופה כה ארוכה, יש בה כדי להוביל לכלל מסקנה כי אכן הבקשה דנן הוגשה בשיהוי ניכר.

טענתו היחידה של ב"כ המבקש לענין זה הינה כי אין המדובר בפרק זמן ארוך דיו העולה כדי שיהוי.

דין טענה זו לדחייה שכן, מלבד העובדה שב"כ המבקש לא ביסס טענתו זו על אדנים משפטיים כלשהם הרי, שאין היא מתיישבת עם לשון החוק עליה עמדתי לעיל ועם נסיבותיו של מקרה זה.

בידי המבקש היה סיפק להגיש בקשתו במשך תקופה ארוכה ואולם, מטעמים השמורים עמו נמנע הוא מלעשות כן.

למעלה מן הצורך והגם שהדבר לא נטען בפניי, הרי שלא מצאתי כי יש בעובדה שכחצי שנה לאחר זיכויי בתיק זה נעצר המבקש שוב בחשד לביצוע עבירות דומות ובהמשך נשפט למאסר בפועל, כפי שעולה מגיליון הרשעותיו הקודמות, כדי להוות סיבה מספקת לשיהוי בהגשת הבקשה במשך תקופה כה ארוכה.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי דין הבקשה להידחות על הסף מחמת השיהוי הרב בהגשתה שאין לו כל הסבר הגיוני.

עם זאת, בכדי שלא ימצא הנייר חסר, אעיר כי סבורני שדין הבקשה להידחות אף לגופה וזאת, כפי שיפורט להלן.

לענין העילה הראשונה המנויה בסעיף 80 לחוק, דהיינו, כי לא היה יסוד לאשמתו של המבקש, הרי שהמבחנים אשר נקבע בפסיקה כאמור לבחינת התקיימותו של תנאי זה, הינו מבחן "התובע הסביר" ומבחן "הסיכוי הסביר להרשעה".

כאמור, המדובר בעילה צרה מאוד אשר ניתן להיכנס לגדרה רק מקום בו התנהלות המשיבה הייתה חסרת תום לב, זדונית או בלתי סבירה באופן מהותי.

סבורני שלא אלה הם פני הדברים במקרה דנן.

כאמור, המבקש דנן הינו תושב אזור יהודה ושומרון.

הראיה המרכזית אשר עמדה בבסיס הגשת כתב האישום נשוא תיק זה כנגד המבקש הינה הימצאותו של תיק גב המכיל פריטים שונים, חלקם עטופים בשקיות ניילון וביניהם: גזיה, פינג'אן, קפה סוכר ותה כאשר על אחת מן השקיות אשר הכילה תה בתפזורת נמצאה טביעת אצבעו של הנאשם וחלק מן הפריטים אשר היו בתיק זוהו על ידו כשייכים לו, באחד מן הרכבים הגנובים אשר נגנבו בלילה שבין 27.10.15 ל- 28.10.17, רכב אשר נגנב זמן קצר קודם לכן ונגנש לאחר

מרדף משטרתי, זאת כחלק משרשרת התפרצויות ברמת הגולן כמפורט בעובדות כתב האישום.

כעולה מטיעוני המשיבה במסגרת ההליכים בתיק, המבקש לא סיפק הסבר הגיוני להמצאות חפציו אלה במרחק כה רב ממקום מגוריו וטען באופן לקוני כי התיק נגנב ממנו בשטחי הרשות הפלשתינית מספר שבועות קודם לכן מ"באגר" עליו עבד.

כן צוין, כי המבקש לא ידע למסור את מספר הטלפון של מעבידו ואת זה של אשתו.

אכן, המדובר בראיה נסיבתית אשר בסופו של יום, בצירוף יתר הראיות שבתיק, לא היה בכוחה להוביל להרשעת הנאשם ואולם, לא ניתן לקבוע כלל ועיקר כי הגשת כתב אישום במקרה דנן על רקע הנסיבות המתוארות לעיל, נעשתה מתוך מניע של זדון, חוסר סבירות מהותית או רשלנות חמורה ביותר.

ודוק, בסיום פרשת התביעה העלה ב"כ המבקש טענה לפיה "אין להשיב לאשמה" אשר נדחתה במסגרת החלטה מיום 7.8.16.

במסגרת אותה החלטה פירטתי את הראיות המרכזיות בתיק ובכללן:

- טביעת אצבע של הנאשם על שקית שהכילה תה ואשר נמצאה בתוך תיק אשר הונח בתחתית המושב הקדמי הימני ברכב האיביזה בצבע אדום אשר נגנב מבית של משפחת אייזנטל ביישוב רמת מגשימים.
- פריטים נוספים אשר נמצאו בתוך התיק והמבקש זיהה אותם כשייכים לו.
- גרסתו הסתמית של המבקש המסבכת אותו בביצוע העבירות ובעיקר טענתו לפיה התיק נגנב ממנו מספר שבועות בעת שעבד בשטחי הרשות הפלשתינאית.
- הימצאותם של שני מעילים השייכים למתלוננים נשוא האישום הראשון אשר אף ביתם נפרץ ברכב הגנוב נשוא האישום השני ובו כאמור תיקו של המבקש.
- תנועת הרכב הגנוב ובו תיקו של המבקש בלילה נשוא כתב האישום ובכלל זה שהייתו ביישובים רמת מגשימים, בני יהודה וחיספין סמוך לחלק ממוקדי ההתפרצויות.

כן קבעתי, כי הימצאותה של טביעת אצבעו של המבקש על השקית, הגם שהינה חפץ נייד להבדיל מנייח, הינה ראיה כבדת משקל אשר יש בכוחה לסבכו במסכת העבירות נשוא כתב האישום ומשכך, נדחתה טענת המבקש לפיה אין לחייבו להשיב לאשמה.

לנוכח כל האמור לעיל, אין בידי לקבוע כי לא היה כל יסוד לאשמה אשר יוחסה למבקש.

אעיר, כי אמנם חלק מן העבירות נשוא כתב האישום ברי כי נעשו על ידי אחרים ובעניין זה אכן קיים חוסר ראיתי ואולם, לנוכח הזיקה הבולטת בין האירועים נשוא כתב האישום אזי, לא מצאתי כי יש ליתן לעניין זה משקל משמעותי בכלל נסיבות העניין.

בין כך ובין כך, אין בקשיים ראיתיים ביחס לחלק מן האישומים כדי לבוא בגדרה של העילה הראשונה.

כן יצוין, כי חרף ניסיונות רבים מצד משטרת ישראל לנסות או לאשש את גרסתו של המבקש הרי שאלו נתקלו בקשיים

רבים אותם הציב גם המבקש עצמו.

עוד מצאתי לציין, כי במסגרת הדיון אשר התקיים ביום 31.12.15 במסגרת תיק המעצר (מ"ת 6450-12-15) הודיע ב"כ המבקש כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר.

יוער, כי ב"כ המבקש סייג דבריו אלה וטען כי אין בדבריו אלה כדי לחסום אותו מלהעלות בעתיד טענות כנגד עוצמת הראיות ולעניין קיומה של עילת מעצר וכי הסכמתו נובעת מהיעדר קיומה של חלופה ואולם, כך סבורני, יש בהסכמתו, אף בנסיבות אלה, כדי לשמוט את הבסיס מתחת לטענה לעניין קיומה של העילה הראשונה.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי לדחות את טענתו של ב"כ המבקש לעניין התקיימותה של העילה הראשונה ולהלן, אפנה לבחון את טענתו בדבר התקיימותה של העילה השנייה.

כפי שצוין בעניין אלקאדר הנזכר לעיל, נהוג בפסיקה לסווג את 'הנסיבות המצדיקות פיצוי' לשלוש קבוצות עיקריות: נסיבות שעניינן הליכי המשפט (כדוגמת: התמשכות ההליך, התנהלות הצדדים ונסיבות הזיכוי), נסיבות הקשורות בנאשם עצמו (כדוגמת: סבל ועינוי דין חמורים, פגיעה שנגרמה לו או לקרוביו כתוצאה מהתארכות ההליך) וכן, שיקולי מדיניות משפטיות (חוקתיים, מוסדיים, תקציביים ושיקולי צדק כללים).

מן הטעמים עליהם אעמוד להלן, סבורני כי אף טענתו לעניין התקיימותה של העילה השנייה לדחייה.

נסיבות שעניינן הליכי המשפט:

כפי שצוין לעיל, מצד המשטרה נעשו ניסיונות בכדי לבחון את אמיתות גרסתו של המבקש ואולם, כפי שצינתי במסגרת החלטתי מיום 7.8.16 מאמצים אלה נתקלו בקשיים רבים **לרבות קשיים אותם הציב המבקש עצמו.**

לעניין התארכות ההליך מצאתי לציין, כי לא מצאתי ממש בטענות ב"כ המבקש לעניין זה.

מעיון בתיק בית המשפט עולה, כי הקראת כתב האישום נדחתה 4 פעמים לבקשת ב"כ המבקש, ישיבת ההוכחות הראשונה אשר הייתה קבועה בתיק זה ליום 6.3.16 נדחתה לנוכח בקשה מוסכמת אשר הוגשה על ידו לבית המשפט. ישיבת ההוכחות אשר הייתה קבועה ליום 4.4.16 התבטלה בשל אי התייצבות ב"כ המבקש.

לעניין נסיבות הזיכוי יצוין, כי זיכוי של המבקש הינו "מחמת הספק" ונבעה מן המסקנה כי יתכן וקיימים מספר הסברים חלופיים אשר יש בהם כדי להסביר את הימצאות התיק ובו רכושו של המבקש ברכב הגנוב אשר היה חלק מן התוכנית העבריינית אשר יצאה אל הפועל בלילה נשוא כתב האישום.

לפיכך, לא מצאתי כי קיימות נסיבות שעניינן הליכי משפט כדי לבוא בגדרה של העילה השנייה.

נסיבות הקשורות בנאשם עצמו:

סבורני כי אין אף נסיבות הקשורות בנאשם עצמו אשר יש בהן כדי להקים את העילה השנייה המנויה בסעיף 80 לחוק.

מטעם המבקש לא הוצגו כל ראיות המצביעות על סבל ועינוי דין אשר נגרמו לו כתוצאה מן ההליך ו/או פגיעה חמורה בו או במשפחתו.

זה המקום להעיר, כי כידוע, פועל יוצא של כל הליך פלילי הוא כי לנאשם נגרם נזק כלשהו מעצם ניהול ההליך.

לא מצאתי כי במקרה דנן התקיימו נסיבות חריגות המצדיקות פיצוי. אעיר, כי טענותיו של המבקש ביחס לנזקים הכלכליים אשר נגרמו למשפחתו לא הוכחו.

שיקולי מדיניות:

סבורני כי אף בחינת מכלול השיקולים מביאה לכלל מסקנה כי במקרה דנן לא מתקיימת העילה השנייה.

העבירות אשר יוחסו למבקש במסגרת הליך זה הינן עבירות רכוש חמורות אשר התבצעו, כעולה מחומר הראיות אשר הובא לעיוני, על ידי התארגנות עבריינית מתוככמת.

המדובר בעבירות אשר בוצעו באישון ליל עת המתלוננים ישנים במיטותיהם תוך פגיעה משמעותית בתחושת הביטחון שלהם ותוך חשש כי אירועים מסוג זה עלולים להסלים ולגבות אף מחיר בנפש לו מתקיים מפגש בין הפורץ למי מבני הבית.

על כן, לא מצאתי כי בנסיבות המקרה דנן מתקיימים שיקולי צדק אשר יכולים לעמוד לצדו של הנאשם, אשר זוכה בתיק זה מחמת הספק בלבד.

סוף דבר:

לקראת סיום מצאתי להעיר, כפי שצוין בעניין אלקאדר דלעיל, כי ההלכה הכירה בכך כי יש ליתן מקום אף ל"תחושת הבטן" של הערכאה הדיונית בכל הנוגע לסוגיית פסיקת הוצאות לפי סעיף 80 לחוק.

התחושה העיקרית העולה מעיון בחומר הראיות נשוא תיק זה, הינה כי המבקש קשור בקשרי עבותות לשרשרת האירועים נשוא כתב האישום דנן וכי כפסע היה בין זיכוי מחמת הספק לבין הרשעתו בדיון.

ודוק, חומרת המעשים והיקפם שיוחסו למבקש בתיק דנן במסגרת 6 אישומים נפרדים, הם אלה שהובילו, בין יתר השיקולים הראייתיים, להטיית הכף לטובת זיכוי, באשר אם היה מורשע בעבירות אלה, היה צפוי לעונש שאינו מבוטל כלל ועיקר.

דברים אלה ביטאתי כבר במסגרת הכרעת הדין עת כתבתי את הדברים הבאים:

"...אכן, ענן כבד של חשד רובץ מעל לראשו של הנאשם בגין המצאות צידו האישי בתוך תיק הגב בנסיבות האמורות ואולם, חשד זה לא התגבש לכדי ראיות מוצקות המוכיחות את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר..."

זאת ועוד, מעיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של המבקש עולה כי לחובתו 5 הרשעות קודמות בעבירות רכוש חמורות אשר בגין אף ריצה עונשי מאסר.

כפי שצוין לעיל, לאחר שזוכה ושחרר המבקש בתיק זה, נעצר כעבור כחצי שנה ובהמשך נדון ביום 19.7.18 ל- 34 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, הכל בשל מספר עבירות דומות לאלה שיוחסו לו בתיק דנן.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כאמור כי דין הבקשה על כל רבדיה לדחייה הן לנוכח השיהוי הרב בהגשתה והן לגופה.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תשע"ט, 05 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.